

Сиділи ми, каганчик миготів

Михайло Старицький

Сиділи ми, каганчик миготів,
Дві тіні, тремтячи, сягали аж до мура,
А у вікно дивилась ніч понура,
І вітер злий щось безнадійне вив.

Мов поминки холодні та німі,
Сиділи ми без слова і без думи,
Іще чорніш тієї ночі-стуми
Прийдешне нам вбачалося у тьмі, –

Без просвітку, без жодної мети,
Як мертвий шлях в безлюдяній пустині:
В минулому самі німі руїни –
Поламані всі символи святі...

Чого ж ще ждять? Боління тільки мить...
Але ми все сиділи біля мура.
Дивилась ніч через вікно понура,
І не вгавав сердитий вітер вить...